T009 A HÀM IX (53) 137-Xá Lợi Phất-Ma Ha Mục Liên Du Hành Ngã Tư Đường

Đại Tạng Kinh (Linh Sơn Pháp Bảo)

SỐ 137

KINH XÁ-LỢI-PHẤT, MA-HA MỤC-LIÊN DU HÀNH NGÃ TƯ ĐƯỜNG Hán dịch: Đời Hậu Hán, Tam tạng Pháp sư Khang Mạnh Tường.

Nghe như vầy: Một thời Đức Phật ở tại khu vườn Dược thọ A-ma-lặc, của dòng họ Thích. Lúc ấy Hiền giả Xá-lợi-phất và Ma-ha Mục-kiền-liên du hóa đến các nước cùng với đại chúng Tỳ-kheo suốt trong một năm. Năm trăm vị Tỳ-kheo này trở về vườn Dược thọ muốn gặp Đức Thế Tôn. Trong những vị trở về, có nhiều nhóm Tỳ-kheo đàm luận với nhau, cùng nhau sửa soạn y bát, tiếng nói to lớn, âm thanh ồn ào. Đức Phật biết nhưng vẫn hỏi Hiền giả A-nan: –Đó là các Tỳ-kheo nào mà phát ra những âm thanh to lớn, tùy tiện gây tiếng động ồn ào như những người bắt cá? A-nan bạch Phật: –Thưa Đức Thế Tôn, Tôn giả Xá-lợi-phất và Tôn giả Mục-kiền-liên du hóa và trú ở nước ngoài đã một năm. Nay đại chúng Tỳ-kheo năm trăm người ấy cùng đến vườn Dược thọ, họ gặp nhau đàm luận, nói chuyện, mặc y mang bát, lời to tiếng lớn, âm thanh vang động. Đức Phật bảo A-nan: –Không cho phép các Tỳ-kheo ấy đến đây. Hãy bảo rõ như vậy. Ngài A-nan bạch Phật: –Xin vâng! Sau khi vâng lệnh Đức Phật, Tôn giả rời chỗ ngồi, lạy sát chân Phật, đi nhiễu ba vòng rồi lui ra. A-nan đi đến nơi các Tỳ-kheo đang nói chuyện ồn ào, chỗ hai Hiền giả Xá-lợi-phất, Mục-kiền-liên, đứng qua một bên, rồi nói với hai Hiền giả Xá-lợi-phất, Mục-kiền-liên: –Đức Thế Tôn ra lệnh là các Tỳ-kheo này không được đến chỗ Ngài. Xá-lợi-phất, Mục-kiền-liên nghe A-nan nói, liền rời chỗ ngồi đến gặp Đức Phật, lạy sát chân Ngài, đi nhiễu ba vòng, rồi đều lấy y bát cùng chúng Tỳ-kheo đi ra khỏi vườn Dược thọ. Bấy giờ các vị Ưu-bà-tắc thuộc dòng họ Thích đang tập họp lại để bàn luận một sự việc. Từ xa, trông thấy Xá-lợi-phất, Mục-kiền-liên và chúng Tỳ-kheo mặc y, mang bát đi về phía dưới vườn Dược thọ, đủ cả năm trăm vị, họ bèn nói với nhau: –Chúng ta nên đến hỏi thăm các vị kia. Các vị Ưu-bà-tắc giòng họ Thích ấy bèn đứng dậy, vội đến gặp Hiền giả Xá-lợi-phất và

Mục-kiền-liên, cung kính đảnh lễ sát chân rồi đứng qua một bên. Các vị Thanh tín sĩ ấy hỏi ngài Xá-lợi-phất và Mục-kiền-liên: –Vì sao sáng nay các vị rời khỏi vườn Dược thọ? Xá-lợi-phất, Mục-kiền-liên trả lời các vị Thanh tín sĩ họ Thích: –Chúng tôi du hóa từ các nước trở về, các Tỳ-kheo đều mệt nhọc, nên nay đến ngụ nơi chỗ trống này. Các vị Thanh tín sĩ thưa: –Ngưỡng mong các Hiền giả cho chúng con được cúng dường đầy đủ tọa cụ và đèn thắp sáng ở đây. Ngưỡng mong chư Hiền và chúng Tỳ-kheo lưu lại, đợi chúng con trình bày với Đức Phật, sau đó hãy đi. Hiền giả Xá-lợi-phất và Mục-kiền-liên im lặng nhận lời, rồi đi qua chỗ cúng dường tọa cụ, giường nằm, vào trong phòng chúng Tăng ngồi yên. Bấy giờ các Thanh tín sĩ họ Thích đến chỗ Đức Phật, cung kính đảnh lễ sát chân, chắp tay bạch Phật: –Chúng con thỉnh cầu Thế Tôn thương xót cho họ ở lại. Kính bạch Thế Tôn, hãy tin tưởng chúng Tỳ-kheo. Vì sao? Đối với Tỳ-kheo đã sạch tận các lậu, đã chứng La-hán, việc làm đã xong, chúng con không nghi ngờ, các vị

Tỳ-kheo ấy cũng không hề do dự. Còn những Tỳ-kheo nhỏ tuổi, mới tu học, xuất gia đi vào giới pháp này chưa bao lâu, tâm họ dễ thay đổi và có thể bị suy thoái. Như ở thế gian, nước lũ chảy mạnh đến, không gì ngăn cản được. Bạch Thế Tôn, cũng như vậy, Tỳ-kheo tân học mới xuất gia, vào pháp luật này chưa lâu, tâm họ dễ thay đổi và có thể bị suy thoái. Nếu họ không được gần gũi nơ i Đức Thế Tôn, e họ dễ thay đổi ý chí, hành vi. Ngay lúc ấy, Phạm thiên bỗng nhiên hiện xuống, đứng trước Đức Phật, chắp tay bạch: –Chúng con thỉnh cầu Đức Thế Tôn thương xót cho họ ở lại. Kính bạch Thế Tôn, hãy tin chúng Tỳ-kheo. Vì sao? Đối với chúng Tỳ-kheo đã tận diệt các lậu, đã đắc A-la-hán, chỗ làm đã xong, con không còn lo ngại. Các Tỳ-kheo này cũng không còn do dự. Nhưng có những Tỳ-kheo tuổi nhỏ, tân học, mới xuất gia, vào pháp luật này chưa lâu, tâm họ dễ thay đổi và dễ bị suy thoái. Đức Phật bằng lòng với lời thỉnh cầu của Phạm thiên vương. Hiền giả Ma-ha Mục-kiền-liên, với Thiên nhãn thông suốt, từ xa thấy tâm Đức Phật đã đồng ý việc thỉnh cầu cho các Tỳ-kheo được gặp Bậc Đại Thánh Đức. Như ngôi nhà lầu lớn bằng gỗ hay đại giảng đường được sửa sang dọn dẹp sạch sẽ, mở các cửa sổ bên hiên. Mặt trời mọc ở phương Đông, ánh sáng chiếu vào cửa sổ, rọi sang vách phía Tây. Hiền giả Mục- liên, với Thiên nhãn vô ngại, từ xa trông thấy Đức Thế Tôn sắc tướng uy nghi tươi đẹp, Hiền giả bèn nói với chúng Tỳ-kheo: –Này các Hiền giả, hãy đứng dậy, y bát đàng hoàng. Phạm thiên đã cầu thỉnh cho các vị trẻ tuổi đều được đến gặp Đức Thế Tôn. Các Tỳ-kheo đáp: –Xin vâng lời dạy! Họ vội chỉnh đốn y phục, theo hai Hiền giả Xá-lợi-phất và Đại Mục-kiền-liên đi đến chỗ Đức Phật, cung kính đảnh lễ sát chân Ngài, rồi ngồi qua một bên. Đức Phật bảo Hiền giả Xá-lợi-phất: –Vào đời trước, Ta cũng đã từng giúp đỡ chúng Tỳ-kheo, ý ông nghĩ sao?

Xá-lợi-phất bạch Phật: –Con tự nghĩ, vào đời trước Đức Thế Tôn đã giúp đỡ chúng Tỳ-kheo. Nay đây, bạch Đại Thánh, Tỳ-kheo chất phác, ít mong cầu, biết tiết độ, đi hay ở đều luôn tinh tấn tư duy. Đức Phật là Bậc Thiên Trung Thiên, là Đấng Pháp Vương, điều phục bao người khó điều phục khiến họ đều thọ giáo. Chúng Tỳ-kheo đã tùy tiện cử động tạo nên ồn ào, hôm nay kính xin Đại Thánh rủ lòng thương xót đối với chúng Tăng. Đức Phật dạy: –Lành thay! Lành thay! Này Xá-lợi-phất, hãy chánh niệm như vậy, từ bỏ niệm ác. Tại sao? Ai là người hết lòng vì các Tỳ-kheo giúp họ dứt bỏ được gánh nặng sinh tử xuống? Chỉ có Đức Như Lai và các Hiền giả Xá-lợi-phất, Mục-kiền-liên là tận lực nhận trách nhiệm ấy. Đức Phật lại bảo Hiền giả Đại Mục-kiền-liên: –Ý ông nghĩ sao? Ai là người khiến chúng Tỳ-kheo phải cung kính? Ai là người dẫn dắt chỉ dạy chúng Tỳ-kheo? Tâm Ta luôn nghĩ rằng hiện nay Phật Thế Tôn hết lòng dẫn dắt chúng Tỳ-kheo. Đại Mục-kiền-liên thưa: –Đức Phật Thế Tôn luôn hộ trì, luôn dẫn dắt, chỉ dạy chúng Tỳ-kheo. Bạch Đại Thánh, chúng Tỳ-kheo này, hoặc có vị chất phác, ít ham cầu sự biết đủ, hoặc có vị không đủ khả năng mà tự cho là mọi sự hành hóa đều an ổn, tinh tấn, không biếng nhác. Đức Pháp Vương Như Lai dạy thế nào họ đều làm đúng như vậy. Con cũng như thế. Đức Phật dạy: –Hãy ngừng lại, đừng nghĩ như vậy, hãy suy nghĩ khác hơn. Tại sao? Này Hiền giả Mục-liên, ai có thể nhận lấy trách nhiệm giúp họ đặt gánh nặng sinh tử xuống? Chỉ có Đức Như Lai và các Hiền giả Xá-lợi-phất và Mục-kiền-liên. Vượt dòng nước uốn quanh Không phóng dật là thuyền Thánh đế trị bệnh khổ Đạt trí tuệ trọn vẹn. Khi Đức Phật thuyết giảng những lời này, sáu mươi vị

Tỳ-kheo tâm ý thông tỏ, dứt hết các lậu, vô số Tỳ-kheo xa lìa được mọi sự cấu nhiễm của bụi bặm phiền não, chứng đắc các pháp nhãn. Đức Phật giảng dạy như vậy, các Tỳ-kheo, Thanh tín sĩ, Trời, Rồng, Quỷ thần thảy đều hoan hỷ.

Nguồn: Giảng Sư (giangsu.io.vn) — văn bản trích từ kho sách cổ và kinh điển.